

Arrest

nr. 205 130 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 mei 2016 België is binnengekomen, diende op 30 mei 2016 een asielaanvraag in. Verzoekers vingerafdrukken werden reeds genomen in Hongarije op 8 mei 2016 en in Bulgarije op 26 april 2016 (Eurodac).

1.2. Op 1 juli 2016 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). In beroep werden deze beslissingen eerst geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid en daarna vernietigd (RvV 5 juli 2016, nr. X; RvV 18 november 2016, nr. X).

Op 31 mei 2016 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 28 juni 2017, nr. X).

1.3. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/05/2016

Overdracht CGVS: 15/12/2016

U werd op 18 december 2017 van 9u07 tot 13u15 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Pieter-Jan De Block, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en heeft u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Sultan Bagh, in het district Andar van de provincie Ghazni. Uw vader stierf toen u tien jaar oud was, waarna u naar uw oom van moederszijde verhuisde, naar het dorp Kharoti in het gebied Kodaman, in het district Shakardara van de provincie Kaboel. U studeerde er twaalf jaar en werkte er daarna nog drie jaar als arbeider. In 1384 (2005/2006) ging u terug naar Ghazni waar u trouwde en als landbouwer werkte. Uw broer is meegenomen door de taliban en nog steeds vermist. In 1388 werden uw vrouw en oom langs vaderszijde gedood door een raketaanval. In 1389 bent u hertrouwd in Ghazni. Vanaf 1390 of 1391 werd u door de taliban benaderd om u bij hen aan te sluiten. U weigerde dit en de taliban dreigde u met geweld mee te nemen. Uw moeder zei dat u daar niet kon blijven en u vertrok naar uw oom langs moederszijde in Shakardara in 1391.

Via uw oom kreeg u een job als bodyguard van commandant M. A. G. U deed deze job van 1391 tot de zesde dag van de maand Sunbula, 1394. Eén van uw taken als bodyguard was het begeleiden van de zoon van de commandant. Op een dag belde uw moeder u op uw werk op om te vragen om geld voor kosten van het huis. U kreeg geen toestemming om het geld naar uw oom te brengen, maar u ging toch. Toen u weg was vond er een zelfmoordaanslag plaats op de zoon van de commandant. Uw baas zag dat u er niet was, beschuldigde u en beval uw collega's om u te zoeken. Een vriend van u, A. W., zei u om niet terug te keren. U vertelde alles aan uw oom langs moederszijde, die u naar zijn oom langs moederszijde bracht waar u een maand ondergedoken bleef. Ondertussen werd uw oom langs moederszijde in Kharoti bedreigd, waarna hij uw reis naar Europa regelde. U verbleef 5 of 5,5 maanden in Nimroz, vooraleer u uw reis naar Europa aanvatte. U verliet Afghanistan op de 25e dag van de maand Hoet van het jaar 1394 (15 maart 2016) en kwam in België aan op 27 mei 2016. U diende een asielaanvraag in op 30 mei 2016. Op de 10e dag van de maand Hoet (16 februari 2016) ontving u een brief van de taliban, die u pas in België toegestuurd kreeg door uw oom.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een lidkaart van de sociale raad van Kodaman, uw taskara, een brief van de commandant, een dreigbrief van de taliban en twaalf foto's van uzelf tijdens uw werk als bodyguard neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijke problemen met de taliban gekend zou hebben in Ghazni.

Zo legt u oppervlakkige en vage verklaringen af over de bedreigingen die u van de taliban ontvangen zou hebben. Gevraagd naar uw problemen in Ghazni, zegt u op algemene wijze dat de taliban iedereen die een jonge zoon heeft vraagt om naar hen te gaan, dat ze mensen gedwongen meenemen naar het conflict en dat de taliban het één keer, twee keer of drie keer vragen vooraleer de persoon zelf mee te nemen (CGVS, p. 7).

Gevraagd welke problemen u persoonlijk had in Ghazni, zegt u opnieuw dat ze jonge jongens meenemen en voegt u op vage wijze toe dat ze u ook wilden meenemen en zeiden dat dit deel was van de jihad, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 7). Gevraagd of u in detail kan vertellen over wat er u

persoonlijk overkomen is in Ghazni, zegt u opnieuw louter dat ze u wilden meenemen en dat iedereen moest meegaan omdat het jihad was. U zegt verder opnieuw op algemene wijze dat de taliban je één of twee keer informeert en je daarna gedwongen meeneemt. Als je dan nog niet mee wil, doden ze je in het huis (CGVS, p. 7). Dergelijke vage en algemene verklaringen zijn weinig doorleefd en doen twijfelen aan de door u voorgehouden problemen.

Gevraagd wanneer de taliban u vroegen om mee te vechten zegt u dat dit in het jaar 1390 (2011/2012) of 1391 (2012/2013) was en dat het in 1391 het ergste was (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer u voor het eerst door de taliban benaderd werd, zegt u dat de taliban zelf niet naar het huis komen, dat ze rapporten sturen of via de imam of de ouderen informeren, dat ze in het jaar 90 of 91 het rapport stuurden of informeerden en dat u de exacte datum niet weet, of het in hamal (maart-april), sawr (april-mei) of jawza (mei-juni) was (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel keer u werd gevraagd om zich bij de taliban aan te sluiten, zegt u dat het misschien vier of vijf keer was (CGVS, p. 8). Dergelijke vage en algemene bewoordingen overtuigen niet van het feit dat u persoonlijk werd gevisieerd door de taliban.

Gevraagd wat er exact gebeurd is tijdens de eerste keer dat u door de taliban werd benaderd, zegt u dat ze maar één dag zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p. 8). Gevraagd wie u dit zei, zegt u dat dit bijvoorbeeld de commandanten zijn, commandant S., M. M. en commandant S. en dat zij de leiders waren (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe ze u dit gevraagd hebben, zegt u dat ze door de ouderen of de imam rapporten sturen naar het huis, met de vraag van de commandant om naar hen te komen (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe ze u persoonlijk hebben gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban tijdens de eerste keer dat u door hen werd benaderd, zegt u dat dit werd gedaan via de imam van de moskee (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe u voor de tweede keer werd benaderd, zegt u kortweg "hetzelfde", en dat het altijd zo gedaan werd (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel tijd er tussen de eerste en tweede keer dat u werd benaderd was, zegt u dat het misschien 2 maanden was, of misschien 2.5 maanden (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel tijd er tussen de tweede en derde keer was dat u door hen werd benaderd, zegt u dat het misschien hetzelfde was, dat er misschien een verschil is en dat het misschien hetzelfde was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel tijd er tussen de derde en vierde keer was dat u door hen werd benaderd, zegt u opnieuw kortweg "hetzelfde" (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel keer u door hen werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten, zegt u dat het misschien vijf of zes keer was, ongeveer (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe het komt dat u hieraan twijfelt, geeft u de twijfelachtige uitleg dat de mensen in Afghanistan niet normaal zijn en dat er dagelijks conflict is (CGVS, p. 9). Deze uitleg verschoont niet uw vage en algemene bewoordingen over de bedreigingen die persoonlijk zou hebben meegemaakt, wat uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw asielproblemen verder op de helling zet.

Gevraagd hoe u wist dat de taliban u met geweld zouden meenemen, zegt u in het algemeen dat ze je in het district Andar in Ghazni niet laten leven en je met geweld meenemen (CGVS, p. 9). Gevraagd of de taliban dit ooit aan u persoonlijk hebben gezegd zegt u van wel (CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer ze dit gezegd hebben, zegt u opnieuw op algemene wijze dat ze je verschillende keren bedreigen en dat ze naar huis komen en toeslaan in het huis als je niet gehoorzaamt (CGVS, p. 9). Gezien dit geen antwoord op de vraag is, wordt u opnieuw gevraagd wanneer de taliban u persoonlijk heeft gezegd dat u gedwongen zou meegenomen worden als u niet zou gehoorzamen, waarop u repliceert dat ze één, twee, drie of vier keer rapporten naar je sturen, via de imam of de ouderen, en ze je met geweld meenemen als je hun bevelen niet opvolgt (CGVS, p. 9-10). Deze algemene en vage bewoordingen tonen allerminst aan dat u persoonlijk door de taliban werd bedreigd.

Voorts is het opmerkelijk dat u, ondanks uw verklaringen dat de taliban mensen gedwongen meeneemt indien ze één, twee, drie of vier keer weigeren om zich bij hen aan te sluiten, gewoon in uw dorp bleef zonder dat u daar effectief iets overkwam. Gevraagd waarom u pas na vijf of zes bedreigingen Ghazni hebt verlaten, zegt u louter dat ze u wilden meenemen om jihad met hen te doen en dat ze u met geweld wilden meenemen, waarna u vertrokken bent naar uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 10).

Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de Taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Geconfronteerd met deze informatie, herhaalt u opnieuw dat jonge jongens in Andar worden gevraagd om jihad te doen en dat die persoon gedwongen wordt meegenomen indien die persoon niet akkoord is, waarna u zegt dat ze strikter werden toen ze wisten dat u een job had bij de commandant (CGVS, p. 10).

Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient erop gewezen te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over wanneer u deze brief ontvangen zou hebben. Gevraagd wanneer u die brief kreeg, zegt u dat u die brief kreeg toen u problemen kreeg, op 10 hoet 1394 – u vertrok op 25 hoet 1394 uit Afghanistan (CGVS, p. 4 en 12). Later wordt u opnieuw gevraagd wanneer u die dreigbrief kreeg, waarop u zegt dat u die brief kreeg toen u reeds in België verbleef (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dat u in Nimroz van uw oom langs moederszijde hoorde dat ze een brief in het huis hadden gelegd (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen met de taliban.

Verder maakt u uw problemen met commandant M. A. G. eveneens niet aannemelijk.

Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, vocht M. A. G. aan de zijde van Hezb-e-Jamiat als mujahedeen tegen de Sovjets. A. S. M. benoemde hem als commandant van de Noordelijke Alliantie in het noorden van Kaboel. Sinds de val van de taliban in 2001 werkt G. samen met de Afghaanse Nationale politie. G. was commandant van de Northern Highway Patrol, veiligheidsadviseur van president Hamid Karzai, politiechef van Kaboel, lid van de provinciale raad van Kaboel en parlamentslid. G. zou daarnaast een illegale militie leiden en betrokken zijn in criminele activiteiten zoals drugssmokkel. Hij is getrouwd en heeft vijf zonen en zeven dochters (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar de job van M. A. G., zegt u dat hij hoofd van de sociale raad van Kodaman was en parlamentslid (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de job die hij daarvoor deed, zegt u dat hij daarvoor commandant was, dat u de commandant niet volgde om informatie over hem te weten en dat een persoon u zei dat hij in het verleden commandant was (CGVS, p. 16-17). Gevraagd wat voor commandant hij was, zegt u louter dat hij commandant in het verleden was en dat die persoon u geen andere informatie gaf (CGVS, p. 17). Gevraagd naar een affiliatie met een politieke partij, zegt u er niet van te weten (CGVS, p. 17). Gevraagd naar hoeveel kinderen hij had, zegt u dat hij zes kinderen had, waarna u zegt dat u daarnaast niets weet over zijn kinderen, hoeveel keer hij getrouwd is en over zijn persoonlijk leven. U zegt dat u bezig was met uw eigen werk en dat u geen informatie over hem hebt (CGVS, p. 17). Gevraagd of u iets weet van zijn verleden, in de oorlog met de taliban, zegt u dat die persoon u enkel zei dat hij commandant was en dat hij niet zei wat voor commandant hij was en wat hij deed (CGVS, p. 17). Gevraagd of u iets weet van de controverse over zijn persoon, zegt u dat hij zelf commandanten had toen u zich aansloot, die land gedwongen innamen en verkochten (CGVS, p. 17). Gevraagd of hij iets te maken heeft met de politie van Kaboel, zegt u dat jullie er niets van wisten en dat hij niet zei met wie hij contact had (CGVS, p. 17). Dat u zo weinig afweet van zijn persoon, ondanks zijn activiteiten in het verleden en de controverse rond zijn persoon, is weinig aannemelijk gezien uw functie als bodyguard van zijn familie en de duur dat u deze functie uitoefende.

Verder zijn uw verklaringen over de manier waarop u deze job verkregen heeft, opmerkelijk. Gevraagd om meer te vertellen over hoe u die job verkregen hebt, zegt u dat u via een vriend van uw oom die job hebt gekregen (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u weet van die vriend van uw oom die u die job gaf, zegt u dat u geen informatie hebt (CGVS, p. 15). Gevraagd welke job de vriend van uw oom deed, zegt u dat het niet weet, dat uw oom via die vriend die job had gevonden en dat hij niet zei wat hij deed of wie hij was (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom die vriend van uw oom u die job kon aanbieden, zegt u dat hij misschien connecties had met hem en dat iemand zonder connecties zo'n job niet kan vinden (CGVS, p. 16). Uw gebrek aan kennis over de persoon die u deze job heeft bezorgd, is opmerkelijk en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gevraagd waarom u geselecteerd werd om die job te doen, zegt u dat het een job is waarmee u niet naar het conflict gestuurd zou worden (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom die persoon u zou inhuren, als voormalig landbouwer zonder ervaring met wapens of conflicten, antwoordt u niet op de vraag en zegt u dat uw oom u zei dat dat beter was om te doen en dat het beter is dan als arbeider te werken (CGVS, p. 15). Gezien de functie die moest uitoefenen voor een commandant met een dergelijk palmares, is het opmerkelijk dat u zomaar werd aangenomen zonder enige vorm van ervaring.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-Generaal niet te wijzigen.

De door u voorgelegde documenten, de lidkaart van de sociale raad van Kodaman, uw taskara, een brief van de commandant en een dreigbrief van de taliban kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door

Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's die van uzelf neerlegt, dient er op gewezen worden dat hieruit niet afgeleid kan worden dat u daadwerkelijk twee jaar als bodyguard van M. A. G. gewerkt zou hebben en hierdoor problemen zou hebben ervaren. Daarenboven rezen er bij het zien van de originele foto's op het CGVS twijfels over de authenticiteit van deze foto's (CGVS, p. 22), waarbij u zegt dat deze foto's genomen zijn met een telefoon, dat de kwaliteit niet hetzelfde is als hier en dat u die foto's niet genomen en geprint hebt (CGVS, p. 22). Echter, op twee foto's valt duidelijk te zien dat de lichtinval op uw gezicht niet overeenkomt met de rest van de foto, waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit hiervan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel

van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat zijn verklaringen waarachtig zijn en gaat na een theoretische uitleg over de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas in op de brief die hij ontving van de taliban. Op 16 februari 2016 kreeg verzoeker een brief van de taliban, die hij in België kreeg toegestuurd door zijn oom. Hij heeft deze voorgelegd in de staat dat hij deze mocht ontvangen en kan zich verder niet uitspreken over de authenticiteit. Hij heeft bovendien zijn volle medewerking verleend opdat de zijn relaas zo adequaat mogelijk kon worden onderzocht. Hij is daarom tegemoet gekomen aan zijn verplichting als asielzoeker. Hij heeft niet de bedoeling om de Belgische autoriteiten te bedriegen. Verzoeker kan zijn relaas op geen enkele manier staven, gelet op de motivering van de bestreden beslissing. Hij blijft bij zijn oorspronkelijke verklaringen. Wat de tegenstrijdige verklaringen betreft afgelegd tijdens het CGVS-interview, wenst hij te benadrukken dat de tolk kennelijk overging tot inaccuraat vertalingen.

In een tweede middel gaat verzoeker in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Concreet meent verzoeker dat, gelet op het feit dat de taliban bedreigingen uitte naar zijn leven en hij door hen werd gevisieerd, dient hij te worden erkend als vluchteling. Omwille van zijn weigering om toe te treden tot de rangen van de taliban moet worden aangenomen dat hij een "reëel risico loopt" te worden vervolgd voor zijn politieke overtuiging.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, het derde middel, vermeldt verzoeker specifiek dat hij op minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in Afghanistan. De bestreden beslissing maakt ten onrechte de veronderstelling dat hij langdurig in Kabul heeft verbleven, terwijl verzoeker afkomstig is uit het district Andar in de provincie Ghazni.

De bestreden beslissing geeft aan dat er een meer dan precare veiligheidssituatie is, dat er nauwelijks berichtgevingen zijn over eventuele veiligheidsincidenten in Kabul, maar dat dit niet betekent dat het voor verzoeker veilig zou zijn bij een eventuele terugkeer. De commissaris-generaal spreekt zich niet afdoende uit over de veiligheidssituatie in het district Andar. Hij verwijst naar verscheidene rapporten dat verzoeker aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een terugkeer naar Afghanistan en citeert hierbij uit het jaarrapport van Amnesty International van 2017.

In een vierde en laatste middel gaat verzoeker in op het ontbreken van een eventueel intern vestigingsalternatief. Hij bekritiseert het feit dat de bestreden beslissing Kabul hiervoor vooruitschuift. Hij baseert zich op een rapport "Afghanistan: Internal Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Mazar-e-Sharif" van Asylas van mei 2016; een rapport van Danish Immigration Service "Afghanistan Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process" van mei 2012; informatie "Country Information and Guidance – Afghanistan: Security and humanitarian situation" van UK Home Office van augustus 2015; informatie van rtbf.be, fr.sputniknews.com en de website van de FOD Buitenlandse Zaken.

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, beperkt verzoekers verweer zich tot een volharding in zijn verklaringen en een verwijzing naar het feit dat hij slechts de documenten kan neerleggen in de staat dat hij deze mocht ontvangen. Dergelijke toelichting doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing over de dreigbrief die verzoeker ontving van de taliban: *"Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient erop gewezen te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over wanneer u deze brief ontvangen zou hebben. Gevraagd wanneer u die brief kreeg, zegt u dat u die brief kreeg toen u problemen kreeg, op 10 hoet 1394 – u vertrok op 25 hoet 1394 uit Afghanistan (CGVS, p. 4 en 12). Later wordt u opnieuw gevraagd wanneer u die dreigbrief kreeg, waarop u zegt dat u die brief kreeg toen u reeds in België verbleef (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dat u in Nimroz van uw oom langs moederszijde hoorde dat ze een brief in het huis hadden gelegd (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen met de taliban."* Verzoeker verklaart thans voor het eerst dat zijn oom - die ongeletterd zou zijn en de inhoud van de dreigbrief niet kende toen hij verzoeker hierover informeerde per telefoon in België, maar wel verzoekers vlucht uit Afghanistan heeft georganiseerd (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 19 en 21) -, deze dreigbrief naar België heeft verstuurd, terwijl noch uit de CGVS-vragenlijst, noch uit de DVZ-verklaring, noch uit het CGVS-gehoorverslag kan worden afgeleid dat verzoeker ooit verklaarde dat zijn oom hem deze brief heeft gestuurd vanuit Afghanistan. Ook de algemene kritiek dat hij zijn asielaanvraag niet kan staven wanneer de bestreden beslissing alle andere relevante documenten bewijswaarde ontzegt, omdat deze op niet-reguliere wijze kunnen worden bekomen en bovendien niet te onderscheiden zijn van valse, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing: *"De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-Generaal niet te wijzigen. De door u voorgelegde documenten, de lidkaart van de sociale raad van Kodaman, uw taskara, een brief van de commandant en een dreigbrief van de taliban kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's die van uzelf neerlegt, dient erop gewezen worden dat hieruit niet afgeleid kan worden dat u daadwerkelijk twee jaar als bodyguard van M. A. G. gewerkt zou hebben en hierdoor problemen zou hebben ervaren. Daarenboven rezen er bij het zien van de originele foto's op het CGVS twijfels over de authenticiteit van deze foto's (CGVS, p. 22), waarbij u zegt dat deze foto's genomen zijn met een telefoon, dat de kwaliteit niet hetzelfde is als hier en dat u die foto's niet genomen en geprint hebt (CGVS, p. 22). Echter, op twee foto's valt duidelijk te zien dat de lichtinval op uw gezicht niet overeenkomt met de rest van de foto, waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit hiervan."* Bijkomend merkt de Raad op dat de vaststellingen over de dreigbrief en de foto's bovendien een negatieve impact hebben op de bewijswaarde van de overige neergelegde documenten. Tot slot is het niet ernstig om de

tegenstrijdigheden in zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview toe te wijzen aan “de tolk [die] kennelijk overging tot inaccurate vertalingen”, aangezien hij dit verder niet concretiseert in het verzoekschrift en dit evenmin uit het verloop van het CGVS-interview kan worden afgeleid (CGVS-gehoorverslag, stuk 4).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing correct en pertinent is, en steun vindt in het administratief dossier. Hij neemt deze motivering over:

“Vooreerst maakt u niet aannemelijk dat u persoonlijke problemen met de taliban gekend zou hebben in Ghazni.

Zo legt u oppervlakkige en vage verklaringen af over de bedreigingen die u van de taliban ontvangen zou hebben. Gevraagd naar uw problemen in Ghazni, zegt u op algemene wijze dat de taliban iedereen die een jonge zoon heeft vraagt om naar hen te gaan, dat ze mensen gedwongen meenemen naar het conflict en dat de taliban het één keer, twee keer of drie keer vragen vooraleer de persoon zelf mee te nemen (CGVS, p. 7). Gevraagd welke problemen u persoonlijk had in Ghazni, zegt u opnieuw dat ze jonge jongens meenemen en voegt u op vage wijze toe dat ze u ook wilden meenemen en zeiden dat dit deel was van de jihad, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 7). Gevraagd of u in detail kan vertellen over wat er u persoonlijk overkomen is in Ghazni, zegt u opnieuw louter dat ze u wilden meenemen en dat iedereen moest meegaan omdat het jihad was. U zegt verder opnieuw op algemene wijze dat de taliban je één of twee keer informeert en je daarna gedwongen meeneemt. Als je dan nog niet mee wil, doden ze je in het huis (CGVS, p. 7). Dergelijke vage en algemene verklaringen zijn weinig doorleefd en doen twijfelen aan de door u voorgehouden problemen.

Gevraagd wanneer de taliban u vroegen om mee te vechten zegt u dat dit in het jaar 1390 (2011/2012) of 1391 (2012/2013) was en dat het in 1391 het ergste was (CGVS, p. 7). Gevraagd wanneer u voor het eerst door de taliban benaderd werd, zegt u dat de taliban zelf niet naar het huis komen, dat ze rapporten sturen of via de imam of de ouderen informeren, dat ze in het jaar 90 of 91 het rapport stuurden of informeerden en dat u de exacte datum niet weet, of het in hamal (maart-april), sawr (april-mei) of jawza (mei-juni) was (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel keer u werd gevraagd om zich bij de taliban aan te sluiten, zegt u dat het misschien vier of vijf keer was (CGVS, p. 8). Dergelijke vage en algemene bewoordingen overtuigen niet van het feit dat u persoonlijk werd gevisieerd door de taliban.

Gevraagd wat er exact gebeurd is tijdens de eerste keer dat u door de taliban werd benaderd, zegt u dat ze maar één dag zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p. 8). Gevraagd wie u dit zei, zegt u dat dit bijvoorbeeld de commandanten zijn, commandant S., M. M. en commandant S. en dat zij de leiders waren (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe ze u dit gevraagd hebben, zegt u dat ze door de ouderen of de imam rapporten sturen naar het huis, met de vraag van de commandant om naar hen te komen (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe ze u persoonlijk hebben gevraagd om zich aan te sluiten bij de taliban tijdens de eerste keer dat u door hen werd benaderd, zegt u dat dit werd gedaan via de imam van de moskee (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe u voor de tweede keer werd benaderd, zegt u kortweg “hetzelfde”, en dat het altijd zo gedaan werd (CGVS, p. 8). Gevraagd hoeveel tijd er tussen de eerste en tweede keer dat u werd benaderd was, zegt u dat het misschien 2 maanden was, of misschien 2.5 maanden (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel tijd er tussen de tweede en derde keer was dat u door hen werd benaderd, zegt u dat het misschien hetzelfde was, dat er misschien een verschil is en dat het misschien hetzelfde was (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel tijd er tussen de derde en vierde keer was dat u door hen werd benaderd, zegt u opnieuw kortweg “hetzelfde” (CGVS, p. 9). Gevraagd hoeveel keer u door hen werd gevraagd om u bij hen aan te sluiten, zegt u dat het misschien vijf of zes keer was, ongeveer (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe het komt dat u hieraan twijfelt, geeft u de twijfelachtige uitleg dat de mensen in Afghanistan niet normaal zijn en dat er dagelijks conflict is (CGVS, p. 9). Deze uitleg verschoont niet uw vage en algemene bewoordingen over de bedreigingen die persoonlijk zou hebben meegemaakt, wat uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw asielproblemen verder op de helling zet.

Gevraagd hoe u wist dat de taliban u met geweld zouden meenemen, zegt u in het algemeen dat ze je in het district Andar in Ghazni niet laten leven en je met geweld meenemen (CGVS, p. 9).

Gevraagd of de taliban dit ooit aan u persoonlijk hebben gezegd zegt u van wel (CGVS, p. 9). Gevraagd wanneer ze dit gezegd hebben, zegt u opnieuw op algemene wijze dat ze je verschillende keren bedreigen en dat ze naar huis komen en toeslaan in het huis als je niet gehoorzaamt (CGVS, p. 9). Gezien dit geen antwoord op de vraag is, wordt u opnieuw gevraagd wanneer de taliban u persoonlijk heeft gezegd dat u gedwongen zou meegenomen worden als u niet zou gehoorzamen, waarop u repliceert dat ze één, twee, drie of vier keer rapporten naar je sturen, via de imam of de ouderen, en ze

je met geweld meenemen als je hun bevelen niet opvolgt (CGVS, p. 9-10). Deze algemene en vage bewoordingen tonen allerm minst aan dat u persoonlijk door de taliban werd bedreigd.

Voorts is het opmerkelijk dat u, ondanks uw verklaringen dat de taliban mensen gedwongen meeneemt indien ze één, twee, drie of vier keer weigeren om zich bij hen aan te sluiten, gewoon in uw dorp bleef zonder dat u daar effectief iets overkwam. Gevraagd waarom u pas na vijf of zes bedreigingen Ghazni hebt verlaten, zegt u louter dat ze u wilden meenemen om jihad met hen te doen en dat ze u met geweld wilden meenemen, waarna u vertrokken bent naar uw oom langs moederszijde (CGVS, p. 10).

Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militieën, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de Taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd met deze informatie, herhaalt u opnieuw dat jonge jongens in Andar worden gevraagd om jihad te doen en dat die persoon gedwongen wordt meegenomen indien die persoon niet akkoord is, waarna u zegt dat ze strikter werden toen ze wisten dat u een job had bij de commandant (CGVS, p. 10).

Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient erop gewezen te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over wanneer u deze brief ontvangen zou hebben. Gevraagd wanneer u die brief kreeg, zegt u dat u die brief kreeg toen u problemen kreeg, op 10 hoet 1394 – u vertrok op 25 hoet 1394 uit Afghanistan (CGVS, p. 4 en 12). Later wordt u opnieuw gevraagd wanneer u die dreigbrief kreeg, waarop u zegt dat u die brief kreeg toen u reeds in België verbleef (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen zegt u dat u in Nimroz van uw oom langs moederszijde hoorde dat ze een brief in het huis hadden gelegd (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen met de taliban.

Verder maakt u uw problemen met commandant M. A. G. eveneens niet aannemelijk.

Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, vocht M. A. G. aan de zijde van Hezb-e-Jamiat als mujahedeën tegen de Sovjets. A. S. M. benoemde hem als commandant van de Noordelijke Alliantie in het noorden van Kaboel. Sinds de val van de taliban in 2001 werkt G. samen met de Afghaanse Nationale politie. G. was commandant van de Northern Highway Patrol, veiligheidsadviseur van president Hamid Karzai, politiechef van Kaboel, lid van de provinciale raad van Kaboel en parlamentslid. G. zou daarnaast een illegale militie leiden en betrokken zijn in criminele activiteiten zoals drugssmokkel. Hij is getrouwd en heeft vijf zonen en zeven dochters (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar de job van M. A. G., zegt u dat hij hoofd van de sociale raad van Kodaman was en parlamentslid (CGVS, p. 16). Gevraagd naar de job die hij daarvoor deed, zegt u dat hij daarvoor commandant was, dat u de commandant niet volgde om informatie over hem te weten en dat een persoon u zei dat hij in het verleden commandant was (CGVS, p. 16-17). Gevraagd wat voor commandant hij was, zegt u louter dat hij commandant in het verleden was en dat die persoon u geen andere informatie gaf (CGVS, p. 17). Gevraagd naar een affiliatie met een politieke partij, zegt u er niet van te weten (CGVS, p. 17). Gevraagd naar hoeveel kinderen hij had, zegt u dat hij zes kinderen had, waarna u zegt dat u daarnaast niets weet over zijn kinderen, hoeveel keer hij getrouwd is en over zijn persoonlijk leven. U zegt dat u bezig was met uw eigen werk en dat u geen informatie over hem hebt (CGVS, p. 17). Gevraagd of u iets weet van zijn verleden, in de oorlog met de taliban, zegt u dat die persoon u enkel zei dat hij commandant was en dat hij niet zei wat voor commandant hij was en wat hij deed (CGVS, p. 17). Gevraagd of u iets weet van de controverse over zijn persoon, zegt u dat hij zelf commandanten had toen u zich aansloot, die land gedwongen innamen en verkochten (CGVS, p. 17). Gevraagd of hij iets te maken heeft met de politie van Kaboel, zegt u dat jullie er niets van wisten en dat hij niet zei met wie hij contact had (CGVS, p. 17). Dat u zo weinig afweet van zijn persoon, ondanks zijn activiteiten in het verleden en de controverse rond zijn persoon, is weinig aannemelijk gezien uw functie als bodyguard van zijn familie en de duur dat u deze functie uitoefende.

Verder zijn uw verklaringen over de manier waarop u deze job verkregen heeft, opmerkelijk. Gevraagd om meer te vertellen over hoe u die job verkregen hebt, zegt u dat u via een vriend van uw oom die job hebt gekregen (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u weet van die vriend van uw oom die u die job gaf, zegt u dat u geen informatie hebt (CGVS, p. 15). Gevraagd welke job de vriend van uw oom deed, zegt u dat het niet weet, dat uw oom via die vriend die job had gevonden en dat hij niet zei wat hij deed of wie hij was (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom die vriend van uw oom u die job kon aanbieden, zegt u dat hij misschien connecties had met hem en dat iemand zonder connecties zo'n job niet kan vinden (CGVS, p.

16). Uw gebrek aan kennis over de persoon die u deze job heeft bezorgd, is opmerkelijk en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gevraagd waarom u geselecteerd werd om die job te doen, zegt u dat het een job is waarmee u niet naar het conflict gestuurd zou worden (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom die persoon u zou inhuren, als voormalig landbouwer zonder ervaring met wapens of conflicten, antwoordt u niet op de vraag en zegt u dat uw oom u zei dat dat beter was om te doen en dat het beter is dan als arbeider te werken (CGVS, p. 15). Gezien de functie die moest uitoefenen voor een commandant met een dergelijk palmares, is het opmerkelijk dat u zomaar werd aangenomen zonder enige vorm van ervaring.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-Generaal niet te wijzigen. De door u voorgelegde documenten, de lidkaart van de sociale raad van Kodaman, uw taskara, een brief van de commandant en een dreigbrief van de taliban kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's die van uzelf neerlegt, dient er op gewezen worden dat hieruit niet afgeleid kan worden dat u daadwerkelijk twee jaar als bodyguard van M. A. G. gewerkt zou hebben en hierdoor problemen zou hebben ervaren. Daarenboven rezen er bij het zien van de originele foto's op het CGVS twijfels over de authenticiteit van deze foto's (CGVS, p. 22), waarbij u zegt dat deze foto's genomen zijn met een telefoon, dat de kwaliteit niet hetzelfde is als hier en dat u die foto's niet genomen en geprint hebt (CGVS, p. 22). Echter, op twee foto's valt duidelijk te zien dat de lichtinval op uw gezicht niet overeenkomt met de rest van de foto, waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit hiervan."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker meent dat hij zich kan beroepen op de veiligheidssituatie in het district Andar, in de provincie Ghazni, maar dit strookt niet met zijn verklaringen dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek in Afghanistan opnieuw in het district Shakardara, in de provincie Kabul heeft verbleven, waar hij ook van zijn tiende tot zijn vijfentwintigste heeft gewoond. Verzoeker steunt zich evenzeer op de trauma's die hij heeft

opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen, maar dit wordt op geen enkele wijze gestaafd. Een uittreksel uit een rapport van jaarrapport van Amnesty International van 2017 werpt geen ander licht op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Shakardara in de provincie Kabul, gemaakt door de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in het district Shakardara in de provincie Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert verder geen andere redenen aan.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekers grieven over het ontbreken van een eventueel intern vestigingsalternatief in de stad Kabul zijn niet dienstig, aangezien dit moet worden onderzocht in het kader van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, terwijl thans op goede gronden een beoordeling van een terugkeer naar de provincie Kabul in toepassing van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet gebeurde. Daargelaten de vraag naar de relevantie van de algemene informatie die verzoeker bijbrengt in dit onderdeel van het middel, merkt de Raad op dat verzoeker niet kan steunen op het argument dat hij nooit in de provincie Kabul heeft geleefd en er geen naaste familie heeft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP